

AKD-NEWS!

JEDEN SVĚT se blíží!

Novinkou je možnost sledovat snímky on-line.

POVÍDKA ■ ILUSTROVANÉ DĚJINY ZBRANÍ ■ AKTUALITY ■ ZAJÍMAVOSTI

Jak se dělá konkurz na **KOMANDO?**

„Nehledáme supermany!“

Kaddáfí bude zřejmě postaven před soud!

Mezinárodní tribunál v Haagu zvažuje vydání zatykače.

AKD-NEWS!

v tomto čísle

BŘEZEN 2011

3 **Jeden svět se blíží**

5 **Jak se dělá konkurz na KOMANDO?**

7 **Český Červený Kříž**

12 **Ilustr. encyklopedie zbraní**

17 **Dragon Skin**

19 **Do Libye míří
Americká válečná loď!**

21 **Nejkrvavější diktátoři**

25 **POVÍDKA**

Březnové foto

Vzdušný pozorovatel na svém stanovišti sleduje dění v „bezletové zóně“ 9.3. 2011 během cvičení oddílu KUB 25. protiletadlové raketové brigády na Doupově.

zdroj: <http://www.acr.army.cz>

Podpora lidských práv**JEDEN SVĚT SE BLÍŽÍ, NAHLÉDNĚTE DO NĚJ ON-LINE!**

Jeden svět 2011 / Holka z plakátu - dokument o mladá Američance, která v 18 letech odjela bojovat do Iráku a nyní trpí těžkým posttraumatickým syndromem

Praha – Třináctý ročník festivalu Jeden svět nabídne poutavé dokumenty o obludných podobách korupce v putinovském Rusku či Berlusconiho Itálii a pochlubí se také dvěma snímky, které se letos budou ucházet o Oscara. Přehlídka dokumentárních filmů o lidských právech se uskuteční v Praze od 8. do 17. března, v průběhu března a dubna proběhne v dalších 33 českých městech. Na vybrané festivalové filmy a sociální spoty se zájemci mohou podívat také on-line na speciálu Jednoho světa na webu České televize.

Na festivalu bude uvedeno celkem 104 dokumentů z téměř čtyřiceti zemí celého světa. Letošní ročník zahájí německý dokument Na stupních vítězů z jedné z hlavních programových kategorií Věku navzdory. Snímek nabízí citlivý a současně úsměvný portrét pětice hrdinů ve věku mezi 80 a 100 lety, jejichž životním koníčkem je vrcholová atletika.

V hlavní soutěži bude uveden například filmově vytříbený portrét bývalého šéfa ropného gigantu Jukos Chodorkovskij, který německý režisér Cyril Tuschi nedávno představil na Berlinale. Předloňský vítěz Jednoho světa Gianfranco Rosi přiveze mrazivý snímek o fungování mexické narkomafie a její provázanosti se státním aparátem s názvem El Sicario – Pokoj 164.

Festivalové filmy on-line

Na vybrané festivalové filmy se zájemci mohou podívat také on-line, a to na speciálu Jednoho světa na webu České televize. Speciál postupně nabídne ke zhlédnutí snímky ze sekce Člověk v tísni uvádí - každé pondělí až do festivalu bude zpřístupněn jeden film. Prvním je dokument Martina Řezníčka Šitkredit, který popisuje praktiky novodobé lichvy. On-line je možné zhlédnout i dokumenty z koprodukcce ČT - a to jak z letošního, tak z loňského festivalového programu.

Na speciálu najdou návštěvníci také 25 krátkých sociálních spotů z celého světa. O jednotlivých spotech mohou hlasovat - vybrat ten nejpůsobivější, nezábavnější, nejoriginálnější! Výsledky budou slavnostně vyhlášeny na NonComm večeru 14. března v Divadle Archa.

V hlavní tematické kategorii Tváře korupce budou uvedeny snímky mapující fenomén korupce zejména v postkomunistických zemích: ruská Spravedlnost pro Sergeje, zabývající se podivnou smrtí právníka Sergeje Magnitského, jež při své práci odhalil největší daňový únik v historii Ruska; rumunský Kapitalismus – naše tajná receptura nebo italská Draquila o premiéru Berlusconi, jehož projekci italský ministr kultury na festivalu v Cannes bojkotoval.

Britský režisér Mark Henderson, který byl v roce představen velmi osobní film *Můj únosce*. V roce 2003 byl spolu s dalšími turisty unesen v kolumbijských horách marxistickou guerillovou skupinou. Po pěti letech se rozhodl vrátit a setkat se s jedním z únosců.

Americká dokumentaristka Jennifer Fox přijede s filmem *Moje reinkarnace*, který točila v průběhu dvaceti let a jehož hlavní postavou je syn vysokého tibetského duchovního mistra, který vyrostl v Itálii a dlouho odmítá skutečnost, že by měl být reinkarnací mnicha Khjentse.

Ani letos nechybí řada snímků, které byly v loňském roce uvedeny s úspěchem na zahraničních festivalech. Například v tematické sekci *Ekologické výzvy* budou uvedeny dva snímky nominované na Oscara: britsko-brazilský dokument *Umění odpadu*, příběh třídíče odpadu na největší světové skládce v Rio de Janeiru, a *Holka z plakátu* o mladé Američance, která v 18 letech odjela bojovat do Iráku a nyní trpí těžkým posttraumatickým syndromem.

Festivalový program budou doprovázet další projekty. Jedním z nich budou sociální spoty, které se objeví před projekcemi ve všech kinech. Sedm desítek krátkých videí vzniklo v posledních letech jako součást kampaní v desítkách zemí světa. Vtipnou či šokující formou upozorňují na devastaci životního prostředí, domácí násilí, rasismus, nutnost bezpečnosti na silnicích a zvyšují míru občanské angažovanosti lidí například v boji proti sociální diskriminaci.

Novinkou festivalu bude ve spolupráci s organizací Documentary Campus z Německa třídní otevřený workshop zaměřený na vývoj, produkci a distribuci nejen lidskoprávních dokumentů s ohledem na nové trendy, díky nimž přestávají být klasická média jediným odbytištěm audiovizuální tvorby.

Článek vyšel 22. 2. 2011 na webu portálu CT24

Více o festivalu na portálu www.jedensvet.cz

Věříte, že pomáhat druhým má smysl?
Podpořte nás!
Staňte se členy Klubu přátel Člověka v tísní.

Inzerce

CLASSIC ARMY CYBER GUN ASG

BAS Bohemia Air Soft®
www.airsoftshop.cz

AEG se 140 m/s Kuličky 0,28g Grade BB
To vše u BAS!

Jak probíhá konkurz na Komando?

„Nehledáme supermany,“ říká velitel kurzu

3.3.2011 · „Při běhu vám nesmí nic překážet, nic by nemělo šustit ani cinkat. Maskováním si nesmíte znemožnit přístup k zásobníkům, vodě, případně k dalším věcem, které potřebujete,“ vysvětloval během výběrového řízení, kterým museli první březnový týden ve Vyškově projít všichni zájemci o kurz Komando, rotný Vladimír Zahrádka, instruktor kurzu.

Kurz Komando existuje v české armádě od roku 2005. Zřídil ho tehdejší velitel 4. brigády rychlého nasazení Aleš Opata. Inspiroval se přitom tradicí, kterou v roce 1947 v době vzniku československého výsadkového vojska zavedl Josef Černota a další absolventi speciálních válečných kurzů ve Velké Británii. Z původně brigádní záležitosti se postupně stala významná celoarmádní příprava. Od loňského roku tento kurz organizuje Velitelství výcviku –Vojenská akademie Vyškov. Koná se dvakrát do roka.

„Výběrové řízení slouží k tomu, abychom z poměrně širokého spektra zájemců vybrali třicet šest nejlepších, kteří v dubnu letošního roku budou moci absolvovat již samotný kurz Komando. Snažíme se vybírat vojáky, u kterých je vysoký předpoklad, že úspěšně absolvují tuto prestižní přípravu a budeme z nich moci vychovat ty nejlepší velitele družstev a čet,“ vysvětluje major Hynek Pavlačka.

„Kurz Komando je náročný nejen na celkové zabezpečení a instruktorský potenciál, není to právě levná záležitost. Investovat do lidí, kteří nejsou připraveni na jeho absolvování, bychom považovali za mrhání svěřenými prostředky,“ dodává.

Počátkem letošního roku se do výběrového řízení přihlásilo sto deset zájemců, do Vyškova jich nakonec nastoupilo sedmdesát tři. Z nich byl ale ještě každý druhý vyřazen.

Několikadenní výběrové psychodiagnostickým zaměřeno nejen na motivaci schopnost reagovat na vybavenost. Tyto vstupní dalším psychodiagnostickým uskutečnilo po těch zaměstnáních uprostřed

„Hledáme lidi, kteří budou průměrní až nadprůměrní ve všech oblastech. Nejde nám o nějakého jednostranně zaměřeného supermana.“

řízení začalo vyšetřením. To bylo účastníků, ale i na jejich různé podněty a mentální testy byly porovnány s vyšetřením, které se nejnáročnějších zátěžových noci.

„Jde nám o to, zjistit, jak vojáci reagují při zátěži. Ukáže nám to, jak se jejich schopnosti změnily. Hlavní důraz ale neklademe na fyzickou zátěž či drilování. Chceme především zjistit, jaké schopnosti a dovednosti mohou jednotlivci před samotným kurzem nabídnout,“ říká major Pavlačka.

Výběrové řízení je zaměřené na znalosti z oblasti taktické, střelecké, spojovací, topografické a zdravotnické přípravy. Vojáci musí například prokázat základní dovednosti práce s mapou, orientaci v terénu, ovládání radiostanice RF-13, samopalů, kulometů, granátometů RPG-75, základy první pomoci a zvládnout transport raněného.

Součástí je i prověrka fyzické zdatnosti. Ta je poněkud náročnější než ta standardní, kterou musí každoročně absolvovat všichni profesionální vojáci. Tvoří ji přesun na čas na vzdálenost až osmi

kilometrů, a to se zbraní a přilbou. Následují shyby, kliky, a cvičení leh–sed. Vše vyvrcholí překážkovou dráhou bojovníka.

„Celý tento komplex nám poskytne jasnou představu o tom, jak je člověk připravený na absolvování kurzu po fyzické stránce. Je potřeba si ale uvědomit, že je pouze jedním z kritérií, které budou rozhodovat o tom, zda uchazeč postoupí do samotného kurzu,“ upřesňuje Hynek Pavlačka. „Dotyčný může být vyřazen na základě nedostatečných odborných dovedností, případně nevyhovujících psychodiagnostických testů. Hledáme lidi, kteří budou průměrní až nadprůměrní ve všech oblastech. Nejde nám o nějakého jednostranně zaměřeného supermana.“

Tomu odpovídá i hodnocení. Každý z účastníků dostane hned na začátku bílý převlek na přilbu s číslem. To nahrazuje jeho jméno. Od tohoto okamžiku jsou všichni naprosto anonymní. Za každou disciplínu dostávají body. S tímto průběžným bodovým hodnocením jsou seznámeni na závěr kurzu. O tom, kdo postoupí, rozhodně komise složená z velitele kurzu, instruktorů a psychologů.

Text a foto: WWW.ARMY.CZ

5. místní skupina ČČK Praha 1

Naše skupina vstoupila do roku 2011 s velkým očekáváním tradičních, ale také zcela nových akcí. Na těchto tradičních akcích budeme předvádět první pomoc a maskovat krvavá poranění široké veřejnosti:

10. 3.	Vernisáž - Cesta kolem světa	Malostranské gymnázium
14. 4.	Bezpečná třináctka	Sluneční náměstí
26.-27. 5.	Bambiriáda	Vítězné náměstí
14.-15.6.	Bezpečné léto	Anděl
29. 6.	Malostranské vyvádění	Vojanovy sady

Kromě toho se budeme aktivně podílet na podobných akcích oblastního spolku Praha 1 a jako obvykle vypravíme několik družstev na soutěž hlídek mladých zdravotníků, která se letos netradičně koná v DDM na Praze 13, ale datum zůstává stejné: 5. května, tentokrát je to čtvrtek.

V sobotu 9. dubna budeme pořádat Spring Cross Prague Tour. Sraz budeme mít v 11 hodin na rohu před KFC u Anděla. Tuto soutěž, kterou mnozí z Vás jistě znají, jsme si poprvé vzali na sebe. Přijďte tedy v hojném počtu a snad se nám to vydaří.

Naši členové budou také prodávat sbírkové předměty při Srdíčkovém dni (12. a 13. 4.) a Květinovém dni (11. 5.). V září nás pak čeká oblíbený Den, kdy svítí světlušky a další Srdíčkový den.

Na všech těchto akcích jste samozřejmě vítáni, ať už se přijdete jen podívat, nebo se aktivně zapojíte.

Ve spolupráci s Malostranským gymnáziem se chystáme na Víkend v Zaječově od 10. do 12. června, kde budeme ostatním studentům předvádět první pomoc, ale také hrát naše oblíbené hry, zpívat si u táboráku a určitě si uijeme spoustu zábavy.

Kromě toho se těšíme na akce 5. MS Praha 7, jako jsou cvičení s hasiči, Bloody kanikuly, Rescue Marathon, Třešňový víkend a mnoho dalších.

Lyžařský den

V sobotu 15. ledna 2011 jsme se společně vypravili lyžovat do Herlíkovic v Krkonoších. I když jsme museli poměrně brzy vstávat, sešli jsme se bez problémů ráno na Černém Mostě, odkud odjížděl náš skibus.

Před devátou hodinou jsme se už přímo na parkovišti v Herlíkovicích přezuli do lyžařských bot a vyrazili jsme k vlekům a lanovkám. Počasí bylo na leden nezvykle teplé, přesto se nám lyžovalo dobře. V areálu nebylo moc lidí, takže jsme téměř nestáli ve frontách a dobře jsme si to užili.

Nepříjemný byl jen občasné dešť, který způsobil, že jsme měli občas zamlžené brýle a hlavně úplně mokré kalhoty, bundy a rukavice. Odpoledne jsme se tak již těšili do suchého autobusu. V 16 hodin, kdy končí provoz všech lanovek a vleků, jsme si na

parkovišti všechno zase zabalili a skibusem jsme se vydali zpět do Prahy. Až na to ranní vstávání to byla velmi zdařilá akce.

Winter Cross Prague Tour 2011

Ve středu 19. ledna 2011 jsme se poprvé zúčastnili odpolední interaktivní městské bojovky Winter Cross Prague Tour, kterou pořádala 5. místní skupina ČČK Praha 7. Z naší skupiny se zúčastnili Petra Vlčková a Šimon Hlinovský, které ve tříčlenném týmu doplnila Bára Kyndlová, dále pak naši mimopražští členové Markéta Svačinová a Pavel Kletečka, které v týmu doplnila Katka Krčová (která z nich jediná zná dobře Prahu).

Od Anděla tříčlenné týmy vycházely v pětiminutových intervalech. Od zdejšího kostela jsme pak zamířili na Újezd. Dále trasa vedla na Petřín, k Loretě a na Letnou, kde nás zahlédlo jiné družstvo svítící baterkami, ovšem my jsme rychle odběhli a pokračovali jsme tramvají na Strossmayerovo náměstí. Až v tramvaji jsme si uvědomili, že jsme na Letné odnesli hledanou obálku, protože jsme si mysleli, že jsme již poslední družstvo a tak máme obálky likvidovat. Nikdo z nás si neuvědomil, že můžeme někoho předběhnout. Družstvo, které bylo za námi, jsme tedy telefonicky informovali. Pak jsme pokračovali na Náměstí republiky, ovšem dostali jsme zprávu, že většina týmů již dorazila do cíle, a proto byla soutěž ukončena. Sice se hra oproti plánovaným dvěma hodinám docela protáhla, ale přesto jsme si ještě raději došli na další stanoviště na Staroměstském náměstí. Podobnou hru jsme naplánovali na sobotu 9. dubna, kdy na to budeme mít více času. Sejdeme se tedy v 11 hodin na obvyklém místě před KFC u Anděla. Snad se nám hra vydaří.

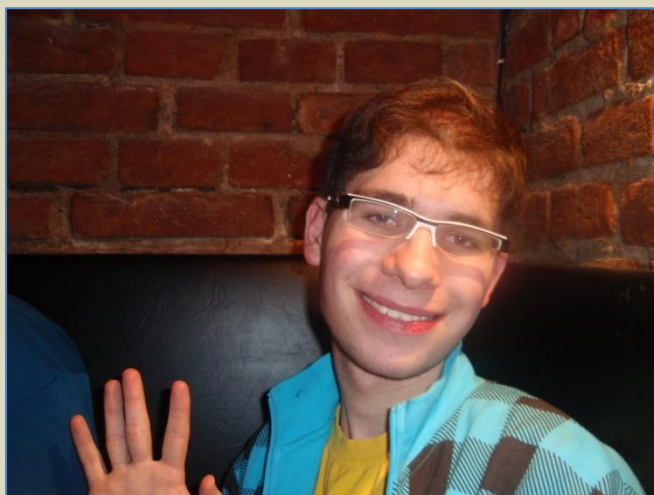
Inzerce

Šimonovy 21. narozeniny

Šimon měl letos 8. února své 21. narozeniny. Oslavil je ale v sobotu 12. února v nekuřáckém baru Innuendo ve Vysočanech, kde mu všechno nejlepší popřáli i členové a přátelé naší místní skupiny. Narozeninová oslava byla tentokrát doprovázena živou hudbou, kterou obstaral X-tet Dominika Tomáše Petra, progresivní kapela nové české jazzové vlny. Hosté oslavy si mimo jiné zahráli unikátní miniaturní Člověče, nezlob se a ochutnali narozeninový dort, přichystaný Petrou

Vlčkovou a Bárou Kyndlovou. Oslavy se dále zúčastnila mimo jiné Maruška Táboříková, Tomáš Frýda, Jirka Hadrava a jejich někdejší spolužák Standa Maier, který při té příležitosti taktéž oslavil narozeniny, ale jen dvacáté, které měl také 8. února.

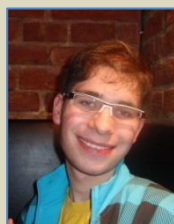
9. maturitní ples Malostranského gymnázia

Ve čtvrtek 17. února 2011 se v Národním domě na Smíchově konal již devátý maturitní ples našeho Malostranského gymnázia. Letos maturují nejen někdejší vedoucí našeho kroužku mladých zdravotníků Majda Denková a Pája Veverková, ale také Eliška Rybářová a Eva Skopalová. Ples navštívili i naši současní vedoucí Šimon Hlinovský, Petra Vlčková a Bára Kyndlová a jejich předchůdkyně Martina Veverková. Moderování se tentokrát ujal profesor Bína, kterého známe hlavně z malířáků. Shlédli jsme předtančení, slavnostní nástup i šerpování maturantů, které bylo tentokrát nezvykle rychlé. Obě dvě oktávy totiž přicházely na pódium paralelně. Pak přišlo tradiční sólo pro profesory a rodiče a navíc vystoupila oblíbená vokální skupina Cosmetic Tissues v čele s letošní maturantkou Ančou Jelínkovou, která zazpívala několik čísel svého repertoáru a naplnila tak taneční parket. Pak se maturanti tradičně vyfotili na schodech a všichni již mohli svobodně tančit například blues, tango, polku a další tance. Program

zpestřilo také gymnastické vystoupení Anežky Petrové a Lucky Gahutové.

Půlnoční překvapení bylo opět přehlídkou skvělé malostranské zábavy. Obě třídy předvedly skvělá taneční vystoupení, navíc Oktáva B rozdělila své vystoupení do osmi částí, které charakterizovaly jednotlivé roky ve vývoji této třídy. Dobře jsme si tak zavzpomínali hlavně my, kdo si pamatují, jak dnešní maturanti přišli do školy jako úplní nováčci a postupně si prošli mnoha nezapomenutelnými akcemi. Před půlnocí se čas naplnil, takže jsme si museli z šatny vyzvednout všechno oblečení, ač se nám ještě nechtělo. Až do rána pak ale pokračovala nevázaná zábava v blízkém klubu Futurum. Byla to pařba. Těšme se na další takové plesy.

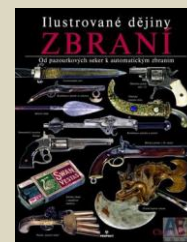
Šimon Hlinovský
5ms@cckpraha1.cz

Ilustrované dějiny zbraní

od pazourku k automatické pistoli

VI.

Druhá světová válka a doba po ní

Zbraně druhé světové války měly většinou své předchůdce ve zbraních z války předešlé. Hojně rozšířené automatické pistole nahradily revolvery jako standardní osobní zbraň. Součástí výzbroje pěchoty se staly samopaly – od amerického Thompsonu přes německý MP 40 „Schmeisser“ po levný a jednoduchý ruský PPŠ 41. Už před válkou některé země experimentovaly s poloautomatickými neboli samonabíjecími puškami, které měly nahradit zbraně s posuvným závěrem, ale jen americká armáda zavedla v té době pušku M 1 Garand. Během války byla v Německu vyvinuta MP 44 Sturmgewehr, spojující vysokou rychlost střelby s dostřelem a zastavovací silou kulovnice. Dalšími příklady této koncepce byly AK 47 (nejprve vyráběné v SSSR a později téměř na celém světě) a americká M 16.

1. Sečné a bodné zbraně

Tyto zbraně se používaly především na asijských bojištích proti Japoncům. Japonský kodex **bušidó** přisuzoval mimořádný význam boji zblízka a americké jednotky musely často čelit divokým útokům pěšáků mávajících meči (některé byly děděny v rodině po mnoho generací). Těmto „samurajským mečům“ úspěšně čelily legendární bojové nože **Ka-Bar**. Byly to vynikající víceúčelové nože, které byly současně i dobrou bojovou zbraní.

Nože a dýky se používaly i na jiných válčících. Byly jimi vybaveny speciální jednotky, americké OSS a britské SOE. Nejznámější z těchto zbraní byl Sykes-Fairbairn Commando Knife. W.E. Fairbairn a E. Sykes byli na začátku 20. století policejními důstojníky v Šanghaji. Jako znalci asijských bojových technik začali cvičit mužstvo v alternativních technikách boje. Během té doby také zkonstruovali nůž podobný dýce, který se mimořádně dobře hodil pro boj nablízko a později se stal legendou u para a diverzních jednotek.

2. Automatické pistole

Protože na vylepšení revolverů zbyval mezi válkami malý prostor, staly se standardními pobočními zbraněmi automatické pistole. V americké armádě to byl Colt 1911, v ruské

jeho kopie-Tokarev, Japonci měli Nambu 8 mm, Němci postupně nahradili luger pistolí Walther P 38. Italská zbrojařská firma Beretta, která existuje od roku 1526 se prosadila na africkém válčišti modelem M1934 9 mm a modelem M1935 7,65 mm pro potřebu námořnictva a letectva. Modernizované modely představila až po válce, za to tak dokonale, že americká armáda v roce 1985 modelem M92SB/92F nahradila Colt .45 M1911. Britové sice zachovávali věrnost osvědčeným revolverům Webley, ale postupně vybavovali jednotky i automatickými pistolemi Browning High Power Automatic 9 mm.

3. Pušky

Na začátku války měla americká armáda jako jediná ve výzbroji pěchoty poloautomatickou kulovnici M1 Garand. Vývoj poloautomatických pušek se výrazněji pohnul kupředu, když velení armád pochopila, že v moderní válce může být důležitější rychlost střelby na krátkou vzdálenost, než přesnost na velkou vzdálenost. V roce 1942 zavedli Němci výsadkářskou pušku 7,92 mm (Fallschirmgewehr), schopnou střílet jednotlivými výstřely nebo plně automaticky. O dva roky později byla zavedena MP44 7,92 mm, která dokázala plnit funkce pušky, samopalu a lehkého kulometu. Její upravený model – Sturmgewehr dal jméno zcela nové třídě zbraní – útočným puškám.

PISTOLE SPOJENCŮ

Americké ozbrojené síly i nadále nosily Colt M1911 a pokračovaly v tom čtyři desetiletí po válce. Britové zachovávali během druhé světové války věrnost revolverům Webley, přestože britská armáda postupně vybavila svoje jednotky ve velkých počtech pistolemi Browning High Power automatic kalibru 9 mm (viz str. 153).

4. Ceremoniální zbraně

Změnou taktiky a vedení boje došlo k degradaci některých jednotek a tím i jejich výzbroje. Meče, mečiky a podobné se staly jen symbolem postavení jejich majitele. K nim patří i důstojnická hůlka a maršálská hůl. S nimi se pojí i tradice slavnostního předávání. Ceremoniální kusy byly obvykle bohatě zdobené a byly mezi nimi nejen meče a maršálské hole, ale i pistole a revolyery k uctění vítězných velitelů.

Téměř k dokonalosti dovedly používání ceremoniálních zbraní Hitler s Mussolinim. Na podporu bojového ducha národa bylo všeobecně rozšířené propůjčování krásně vypracovaných nožů, zejména dýk. V nacistickém Německu měla každá armádní složka i jakákoliv organizace své vlastní jedinečné nože a dýky,

často ve spojení s vycházkovou uniformou. Na čepelích často byly vygravírována různá hesla. Spojenci nijak ceremoniální meče, nože a dýky nefetišovali, přesto příležitostně uznávali roli symbolu odvahy a zdatnosti v boji. Tak například Winston Churchill předal Stalinovi na konferenci v Teheránu jménem krále Jiřího VI. A britského lidu umělecky vypracovaný přehlídkový meč s nápisem „Sword Of Stalingrad“ jako upomínku na vítězství v této bitvě.

5. Kulometry

Dříve, než se kulometry staly podpůrnou zbraní pěchoty, byly montovány do letadel a obrněných vozidel a tanků. V meziválečném období sestrojil J. Browning kulomet ráže .50, který používal náboje o velikosti původních láhví Coca-Coly. Úkolem konstruktérů bylo sestrojiti zbraň, která by měla vlastnosti a efektivitu kulometu, ale mohl by ji nosit jeden pěšák.

Takové zbraně se objevily na začátku druhé světové války. Patřil k nim britský Bren a americký Browning Automatic Rifle. Tyto zbraně používaly zásobníky s omezeným počtem ran. Německý Wehrmacht zavedl používání nábojových pásů v kulometu MG42 7,92 mm, čímž se stal základní zbraní pěchotní čety. Zároveň se stal základní koncepcí automatických zbraní pro četny, které se rozšířily po válce. Příkladem je americký kulomet M60 nebo soudobý na belgickém designu založený M249.

6. Samopaly

Když se první světová válka na západní frontě dostala do krvavé slepé uličky, vojáci obou stran si začaly uvědomovat nevýhody dlouhých a těžkých pušek s nízkou kadencí. Inspirováni kulometem, začali konstruktéři pracovat na vývoji menší zbraně, kterou dokáže nosit a ovládat jediný voják. I

když do značné míry dnes převzaly roli samopalů útočné pušky, samopaly stále ještě zdárně plní úkoly, pro které byly zkonstruovány.

První prototypy samopalů zavedla italská armáda už v roce 1915. O tři roky později se přidalo i Německo samopalem Bergmann MP18/1 od konstruktéra Hugo Schmeissera. Měly dynamický závěr a používaly pistolovou (mírně upravenou) munici Luger 9 mm. Takřka současně zkonstruoval americký plukovník J.J.Thompson první z řady dnes už nesmrtných modelů.

Nástupcem MP18 byl MP40 a vylepšená verze MP44 neboli AKA Sturmgewehr, jehož přímým následníkem je sovětský AK-47

7. Speciální zbraně

Specifické bojové podmínky si vyžádaly nasazení speciálních zbraní. Když se ve velkém začaly objevovat na bojišti tanky, vyvinuly se raketové protipancéřové zbraně. V první válce a v letech následujících byla nejpoužívanější protitanková puška, výkonná zbraň vystřelující těžké protipancéřové náboje. Nejznámější byla britská Boys .55 a německá Mauser Panzerbuchse 13,2 mm. S příchodem silnějšího pancéřování se jevila potřeba výkonnější protipancéřové zbraně. Američané zavedli první raketovou zbraň v roce 1942. Byla to M1A1 – **bazooka**. Němci ji okopírovali a v kalibru 88 mm ji zavedli jako **Panzerschreck**. Kromě toho jednotky Wehrmacht též používali jednoranné raketometry **Panzerfaust**. Britové používali metač granátů PIAT, který měl pružinový odpalovací

systém, takže při výstřelu neprozdíral pozici střelce.

Na obou stranách fronty operovaly útvary odstřelovačů vyzbrojených speciálně upravenými puškami. Většina používala konvenční pušky s pohyblivým závěrem nebo lovecké, vybavené teleskopickým zaměřovačem. Nejslavnějším byl patrně V.G Zajcev, který měl na kontě 225 potvrzených zabití. Jeho příběh byl předlohou k známému filmu „Nepřítel před branami“. Zajcev používal standardní pušku Mosin-Nagant.

8. Zbraně špiónů

Zákeřné zbraně používaly všechny tajné služby už od konce 19. století. Byly maskovány jako běžné předměty denní potřeby. K jejich masovému rozvoji ale došlo v průběhu druhé

světové války a zejména po ní, v dobách „studené války“.

V červnu 1942 vznikla v USA agentura Office of Strategic Service (OSS), která měla získávat zpravodajské údaje a provádět sabotážní akce na nepřátelském území ve spolupráci se sesterskou britskou organizací Special Operation Executive (SOE). Při plnění svých používaly tyto organizace kamuflované zbraně např. v plnicím peru, krabičce pastilek proti kašli či v hudebním nástroji. Stejně zbraně jako OSS a SOE používala také druhá strana ve druhé světové válce, ale také bývalí spojenci ve válce studené.

9. Zbraně po druhé světové válce

Nejúspěšnější poválečnou pěchotní zbraní je útočná puška AK47 – Kalašnikov (podle jména jejího konstruktéra). Její jednoduchá konstrukce s malým počtem pohyblivých částí z ní udělala nejžádanější a nejrozšířenější zbraň současnosti. Stejně jako belgická FN FAL z 50.let 20.století, používá střelivo 7,62 mm. Americká M16 má kalibr 5,56 mm a přestože je technicky dokonalejší je velmi citlivá na prach a nečistoty.

Vývoj pistolí po válce poněkud ustrnul. Teprve nárůst terorismu podnítil vývoj nové generace automatických pistolí, většinou ráže 9 mm. Cílem je, aby se daly bezpečně nosit a snadno ovládat ve stísněných prostorech a měly zásobník s velkou kapacitou. První pistolí, která tato kritéria splňovala, byla německá VP70 od fy Heckler&Koch, u které byla poprvé v konstrukci použité plasty. V roce 1983 představila rakouská fa Glock AG první ze svých automatických pistolí z plastů se zásobníkem na 19 nábojů.

Touto kapitolou uzavíráme stručný přehled vývoje zbraní od doby kamenné až téměř po současnost. Naším cílem bylo představit jednotlivé etapy vývoje zbraní a jak a proč se zbraně takto vyvíjely.

konec

Zpracoval: KK

Zdroj: Ilustrované dějiny zbraní

Inzerce

Dragon skin

Novinkou mezi balistickou ochranou jednotlivce je výrobek americké firmy PINNACLE ARMOR s příznačným názvem Dragon skin - Dračí kůže. Název pro tento výrobek vystihuje typický tvar uspořádání, kdy se šupinovitě překrývají kolečka z keramicko - titanového kompozitu, přičemž jsou tyto kolečka zalita do ohebné plastické hmoty.

Svým uspořádáním, inspirovaným ještěří kůží firma dosáhla toho, že při zásahu střely s ocelovým jádrem dojde k rozložení nárazu na větší plochu a dojde maximálně k poškození jednoho kompozitového kolečka, přičemž ostatní plní dále svoji funkci.

Při testu byla vesta zasažena několika náboji ráže 5,56 x 45 (223 Remington) z armádní pušky (M16 A2), několika střelami z čínské kopie pušky AK 47 ráže 7,62 x 39 a několika střelami ze samopalu MP 5 ráže 9mm. Přestože běžná neprůstřelná vesta s celistvou kompozitovou deskou by byla již dávno zničena a voják v ní mrtvý, vesta s pancířem Dragon skin byla z vnitřní strany naprosto neporušená. Po té byla takto otestovaná vesta ničena odpálením granátu. Nasledně byla opět na vnitřní straně neporušena.

Kromě toho, že odolá velkému množství zásahu, je mnohem pohodlnější než běžné vesty. Kompozitová kolečka jsou volně uložena v měkké plastické hmotě, takže je vesta velice ohebná. Navíc je konstruována tak, aby nechránila jen část středu těla vojáka, ale celý obvod těla, při zachování volnosti pohybu.

Jediné co vrhlo stín na tuto převratnou novinku, byly armádní testy jimiž údajně neprošla. Posléze televize NBC zjistila proč. Jistý armádní generál, který měl výběr neprůstřelných vest pro US army na starosti, vybral vesty konkurence, které se posléze ukázaly jako nevhodné. Televize NBC prokázala během transparentních testů v největší německé testovací laboratoři, že vesta Dragon skin je o několik řádů lepší než vesta konkurence. Navíc bylo NBC zjištěno, že vesta Dragon skin byla armádou testována teprve, až když se o výsledky začala zajímat jejich TV stanice. Byly dále zjištěny nestandardní vztahy generála s konkurenční firmou a na základě těchto důkazů byl s okamžitou platností zbaven své funkce.

*Zdroj: internet
Zpracoval: Sušenka*

První trénink! 19.2. 2011

Američané poslali do Libye válečnou loď

mediafax, čtk, mkr | **Publikováno 1.3.2011 15:05** | **aktualizováno 1.3.2011 20:54**

Otázka případného vojenského zásahu v Libyi zůstává stále otevřená. Dnes navíc Američané vyslali k libyjským břehům válečnou loď USS Keasarge s 800 příslušníky námořní pěchoty, vrtulníky na palubě a dvěma doprovodnými plavidly. Vedle USA se k možnosti vojenské intervence připojila také Velká Británie. Britský premiér David Cameron prohlásil, že použití síly vůči režimu Muammara Kaddáfího je možné. Pozemní operaci však vyloučil. Informuje o tom dnes webový portál deníku The Wall Street Journal.

Americká vojenská loď, která původně mířila k Suezskému průplavu, změnila směr. USA se rozhodly v oblasti Libye přeskupit síly pro případ bojové či humanitární operace. Podle nejmenovaného amerického armádního zdroje citovaného agenturou AFP může loď podniknout nejrůznější bojové mise. Pentagon v současnosti vypracovává pro amerického prezidenta Baracka Obamu seznam operací, které jsou s to americké síly ve Středomoří provést. Jedním z jejich úkolů může být pouhé

předvedení vojenské síly, které by mohlo přimět režim libyjského vůdce Muammara Kaddáfího k požadovaným ústupkům.

V mezinárodních kruzích se nyní hovoří o možnosti vytvoření bezletové zóny nad Libyí. NATO a Francie daly najevo, že k tomu je nutný souhlas OSN. Americké armádní kruhy připomínají, že by v tom případě bylo zapotřebí útoků na libyjskou protiletadlovou obranu s cílem ji zneškodnit.

Tento úkol by mohly splnit stíhačky umístěné na letadlové lodi USS Enterprise. Ta se nyní podle údajů amerického námořnictva pohybuje na severu Rudého moře, tedy nedaleko Suezského průplavu.

Britský premiér Cameron již včera sdělil, že požádal ministerstvo obrany, aby navázalo spolupráci se svými „spojenci“ na vytvoření bezletové zóny nad Libyí, kterou by spravovala armáda. Cíl je zabránit Kaddáfímu používat letecké jednotky k útokům na protestující demonstranty. Cameron zdůraznil, že Kaddáfího vláda nesmí za žádnou cenu využít armádu k zásahu vůči vlastnímu lidu. Šéf britské vlády soudí, že se v těchto dnech a týdnech naskýtá příležitost prosadit na Blízkém východě demokracii. Taková příležitost se podle něj přihodí „jednou za generaci“. „Je na nás všech, abychom využili šance na lepší budoucnost pro tento region, na vybudování lepších vztahů mezi lidmi, na zajištění jejich nového začátku,“ konstatoval Cameron.

Británie zvažuje vytvoření bezletové zóny

Zdroj deníku v britské armádě uvedl, že vláda v současnosti zvažuje přesun letky stíhaček Typhoon na Kypr. Británie tam již poslala transportní letouny Hercules, radarový letoun AWACS, bombardéry A10 a tankovací letouny VC10. Zdroj ale v této souvislosti rovněž na to, že Británie bezletovou zónu sama nevytvoří, pokud se k ní nepřipojí žádná jiná země.

O bezletových zónách uvažuje i EU, v noci o nich Cameron jednal s francouzským prezidentem Nicolasem Sarkozym. Francie se k použití síly v Libyi staví zdrženlivě. Vláda dává přednost spíše humanitární pomoci, tu se již snažila zajistit v Benghází, kam poslala dva letouny se zdravotnickou pomocí. Další podporu prý připravuje. Evropská unie ústy šéfky evropské diplomacie Catherine Ashtonové naznačila, že vojenský zásah neplánuje, staví se odmítavě i k zavedení bezletové zóny, a to z humanitárních důvodů. Zákaz pohybu v libyjském vzdušném prostoru vyloučil i ruský ministr zahraničí Sergej Lavrov.

Během víkendu pomáhaly britské občany evakuovat zvláštní armádní jednotky. U Benghází například kotvila fregata královského námořnictva. Při jednom víkendovém evakuačním letu zasáhla nákladní letadlo Hercules dávka z kulometu. To se ale neobešlo bez následků, když několik kulek proletělo do kokpitu a jedna dokonce prostřelila helmu pilota.

Letka britských stíhaček Typhoon

Na libyjsko-tuniské hranici je uprchlická krize

Ve spojitosti s masovým přílivem uprchlíků dosáhla situace na libyjsko-tuniské hranici krizového stavu. Podle dnešní zprávy Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHRC) zaznamenali představitelé světové organizace na hranicích od 20. února nápor až 75 tisíc lidí, kteří prchají z chaosem zmítané Libye. Podle informací agentury Reuters se lidé v pohraničním přechodu Ras Dždir snaží překonat zátarasy a prchají z Libye do bezpečí. Tuniské pohraniční hlídky zjednávaly pořádek výstražnou střelbou do vzduchu.

Území obou států odděluje betonová zeď, přes kterou uprchlíci házejí svá zavazadla, aby se za nimi pokusili přelézt. Řada z nich musela vyhledat lékařské ošetření. Mezi uprchlíky je i mnoho Egyptanů, kteří opustili svou zemi v době káhirských demonstrací. Lidé nemají většinou dostatek peněz, aby si zajistili stravu a dopravu a nocují pod širým nebem. Pracovníci úřadu OSN pro uprchlíky v hraniční oblasti začínají budovat provizorní tábory.

Před humanitární krizí na libyjsko-tuniské hranici dnes v rozhovoru pro americkou televizi CBS varovala stálá představitelka USA při OSN Susan Riceová. V oblasti podle ní hrozí „skutečné humanitární neštěstí“, pokud se Kaddáfí moci nevzdá. Exil by podle Riceové mohl být pro Kaddáfího vhodným řešením, ale stíhání před mezinárodním soudem se prý stejně nevyhne.

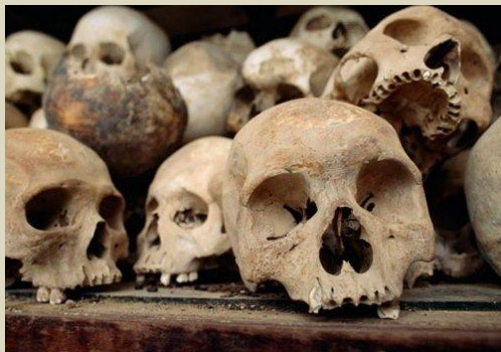
Eurokomisařka pro vnitřní záležitosti Cecilia Malmströmová v této souvislosti uvedla, že pro případ velké humanitární krize má unie k dispozici fond 25 milionů eur (přes 600 milionů korun) a další prostředky shromažďuje. „Co můžeme udělat, to jsme udělali. Zvažujeme jakékoli scénáře,“ řekla komisařka. Uprchlíky z Libye podle ní Evropská unie „v žádném případě nepotrestá“. Malmströmová nicméně upozornila, že uvnitř EU nepanuje shoda ohledně podílu jednotlivých zemí na řešení uprchlického problému. Potvrdilo to i zasedání unijních ministrů vnitra, které se v Bruselu konalo minulý týden. „Velké nadšení patrně nebylo,“ komentovala eurokomisařka jednání ministrů.

Nejkrvavější diktátoři historie

12.04.2009 - [Lea Kašparová](#)

Ať už šlo o genocidy nebo vraždy „nepohodlných“ lidí, vždy za tím vším stála určitá forma ideologie, kvůli které umíraly tisíce a tisíce nevinných lidí. Dnes si v tomto ohledu připomeneme ty, který na rukou ulpělo nejvíce krve.

Vzhledem k tomu, že dějiny mají tendenci s odstupem času některé skutečnosti zamlčovat, rozhodla jsem se připravit článek o nejohavnějších vraždách, kteří stáli na vrcholku tehdejších politických panteonů, abychom si připomněli, jaká zvěrstva může "člověk" napáchat. A tak tedy vznikl článek o nejkrvavějších diktátorech v dějinách lidstva...

Mao Ce-Tung (1893-1976)

Počet obětí: 77 692 000

Byl to čínský diktátor, který stál od 1935 v čele Komunistické strany Číny. Jeho vláda přinesla celé Číně problémy v podobě krize v hospodářství a následného hladomoru, při kterém zemřelo přibližně 38 milionů lidí. Rád lidi popravoval veřejně nebo je nechával pohrbívat zaživa.

Josef Stalin (1878-1953)

Počet obětí: 42 672 000

Josef Stalin, vlastním jménem Josif Vissarionovič Džugašvili byl ruský diktátor. Je považován za jednoho z nejkrutějších diktátorů historie. V zemi za jeho vlády zavládl teror - spousta lidí zemřela při hladomoru, spousta jich zemřela, když byli posláni na Sibiř do gulagů, nemluvě o represích proti Židům. Těsně před svou smrtí stihl údajně poslat do „pracovních táborů“ na čtvrt milionu lidí.

Adolf Hitler (1889-1945)

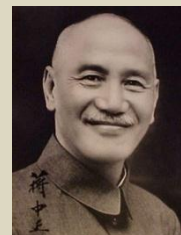
Počet obětí: 20 946 000

Muž, který rozpoutal 2. světovou válku. Kvůli absolutní nenávisti proti Židům jich nechal vyhladit miliony, ale jeho nenávist nepatřila jen Židům. Přidal k nim i Rómy, Slované, homosexuály i jeho politické oponenty. Vraždil všechny, kteří mu překáželi. Nakonec se otrávil kyanidem, když spojenci obléhali Berlín.

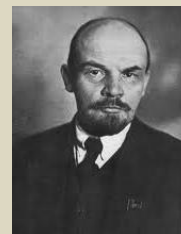

Čankajšek (1887-1975)**Počet obětí:** 10 214 000

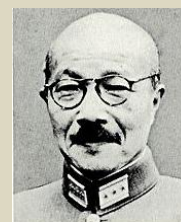
Od roku 1948 až do své smrti byl prezidentem Čínské republiky. Byl to silný antikomunista, který téměř dosáhl sjednocení země. Několikrát přeběhl ke komunistům, ale nakonec uprchl za 2. světové války ze země na Tchaj-wan.

Vladimír Iljič Lenin (1870-1924)**Počet obětí:** 4 017 000

Byl ruským politikem a zakladatelem Sovětského svazu. Vyvraždil vlastní národ, likvidoval opozici, ale i soukromé vlastnictví.

Hideki Tódžó (1884-1948)**Počet obětí:** 3 990 000

Hideki Tódžó byl japonský generál a politik. Nějaký čas prožil v Evropě a v USA. Stal se velitelem mandžuské armády, později byl donucen k rezignaci a po kapitulaci Japonska byl odsouzen za válečné zločiny k trestu smrti.

Pol Pot (1925-1998)**Počet obětí:** 2 000 000

Vlastním jménem Saloth Sar byl vůdcem rudých Khmerů (komunistická strana Kambodže). Když se jeho strana dostala k moci, zrušila vše, co mohlo připomínat kapitalismus. Zrušili peníze a obchod, každý musel nosit černý stejnokroj. Lidé byli přestěhováni na venkov, kde museli pracovat. Nikdo neměl nárok na soukromí. Pol Potova vláda se nesla ve znamení hromadných vražd.

Ághá Muhammad Jahjá Chán (1917-1980)**Počet obětí:** 1 500 000

Pákistánský generál, který bránil rozdělení země. Byla zvolena vláda Bangladéšské lidové republiky což se nelíbilo Pákistánu, v tu dobu byla Bangladéš ještě jeho součástí. Kvůli nepokojům a nespokojenosti s vládou zabil mnoho lidí, 10 milionů jich pro jistotu uteklo do Indie. Nakonec musel Pákistán uznat nezávislost Bangladéše.

Inzerce

Josip Broz Tito (1892-1980)**Počet obětí:** 1 172 000

Byl vůdcem Socialistické federativní republiky Jugoslávie. Založil antifašistické hnutí proti Itálii a Německu, na základě toho byla zformována skupina jugoslávských partyzánů. Dodnes je považován za hrdinu, ikdyž kvůli autoritě a pořádku v zemi také zabil spoustu lidí.

Zdroje: Wikipedia, Diderot, Universum

článek převzat ze serveru www.info-koktejl.cz a uveřejněn s laskavým svolením autorky

Kaddáfí bude zřejmě postaven před Mezinárodní soud v Haagu

čtk, mediafax, mkr | **Publikováno 3.3.2011 15:22** | **aktualizováno 3.3.2011 17:57**

Libyjský vůdce Muammar Kaddáfí a někteří další libyjsí představitelé (včetně několika synů Kaddáfího) spáchali podle Mezinárodního trestního tribunálu v Haagu (ICC) zločiny proti lidskosti. Ten je za to hodlá stíhat a postavit před soud. Prakticky na spadnutí je zatykač na samotného Muammara Kaddáfího, je však nutné shromáždit dostatek důkazů. Dnes to oznámil žalobce tribunálu OSN Luis Moreno-Ocampo.

Žalobce prohlásil, že na základě informací o páchání zločinů v Libyi budou vyšetřovány všechny osoby, které nesou za zločiny odpovědnost. Jmenoval pak mimo jiných libyjského vůdce Muammara Kaddáfího, jeho syny, kteří jsou ve velení různých ozbrojených složek, a šéfa libyjské tajné služby. Mezinárodní trestní soud (ICC) hodlá tak stíhat 10 až 15 libyjských představitelů. „Identifikovali jsme některé jednotlivce s de facto formální mocí nad ozbrojenými složkami. Jsou to Muammar

Kaddáfí, jeho nejbližší, mezi kterými jsou někteří jeho synové,“ uvedl Ocampo.

Inzerce

Partneři Airsoft Klubu Dejvice

Vydává: AIRSOFT KLUB DEJVICE
www.airsoftdejvice.cz
info@airsoftdejvice.cz
carlos.akd@seznam.cz
AKD 2011

Tašku se zbraněmi jsem si přehodil přes rameno a vyskočil jsem z auta. Přestože jsem věděl, že je to náročné na drahocennou energii, dal jsem se do sprintu. Člověk dělá osudové chyby jen tak mimochodem, aniž by to tušil. A pak to přijde. Běžel jsem tedy dál, směrem k dálničnímu obchvatu. Takže žádné tajnůstkářství, žádný tichý úprk - prostě teď se hraje vabank. Při smůle, jakou mám, se sotva dostanu do města nějak nenápadně. Natožpak z Ostrovů.

Měl jsem energie tak na posledních devět hodin, když jsem dorazil k prvním sídlištím. Jestli teď neukradnu auto, do centra na tramvaj to nezvládnou. Rozhlédl jsem se a našel oběť.

„Ty tam!“ zařval jsem na nějakou holku, co zrovna otevírala dveře „Stůj!“

„Panebože!“ vyjekla „Co chcete?!“

„Vlez do auta a řid’“ ukázal jsem pistolí na vůz „A dělej, dochází mi čas. Hni s sebou!“ pobídl jsem ji.

„Budu ječet,“ pípla vyděšeně.

„Budu střílet,“ prohlásil jsem klidně „Vlez do toho auta.“

Přestože byla na smrt vyděšená, povedlo se jí nastartovat.

„OK, kam teď?“

„Nejbližší tramvaj.“

„Ale ta je...“

„Já NEVÍM kde je, tak řid’. Mám posledních devět hodin, tak si pospěš.“

„Simmons,“ zbledla.

„Ahá, takže Molyneux se vykecával úplně všude,“ ušklíbl jsem se „Kašli na to A JEĎ!“

Pneumatiky se rozkvílely.

„ZPOMAL!“ zařval jsem „Nepotřebuju, aby mě našli tak rychle. Prostě řid’ podle předpisů.“

„OK, tak jo,“ pípla a sundala nohu z plynu.

Rozhlédl jsem se a po chvíli jsem našel, co jsem hledal. Vděčně přijal energii z dobíjecího terminálu. Minipočítač mi v hlavě ukázal sympatická slova, dobíjím baterie! Dokud budu napojený na tohle auto, nemusím mít o energii strach. Další text mě, ale moc neuspokojil. Odhadovaná doba do plného nabití: 39983521 hodin.

Do háje s tím. Některý věci vážně nepotřebuju vědět.

„Co...co teď?“ zeptala se mě na úplně prázdné tramvajové stanici.

„V autě je bomba - odjed' a vybuchneš. Pět minut tu počkej," ušklíbl jsem se do okénka dost výhruzně a na trolej jsem hodil kabel z dobíječe.

Druhý jsem opřel o kolejnice (trochu tam zajiskřilo) a zapojil jsem se. A začal se modlit.

„Odhadovaná doba do plného nabití: 130 sekund." ukázal mi dobíječ tenhle text. A číslice se daly do pohybu.

Úlevně jsem si oddychl - něco přes dvě minuty. Minuta na tomhle mě dobije tak z 60%, což mi snad na útěk bude stačit.

Ted' jsem se jen modlil, abych těch 130 vteřin opravdu měl.

„Stát!" zařval někdo.

Kousl jsem se do rtu, přišli dva poldové. A já potřebuju ještě 49 vteřin!

„Jo?" otočil jsem se na ně.

„Ani hnout! A odhod'te zbraně!"

Měli na mě namířené jen obyčejné pistole, takže pokud bych se jim postavil, víceméně by mi to moc neudělalo. Na druhou stranu mě dost zdrží.

Potřebuju plán, sakra!

„Hej!" vyjekl jeden z nich „Podle vysílačky je kousek odsud jeden postřelenej polda!"

„Cože?!" zaryčel ten druhý.

„Je to 300 metrů - ty tu zůstaň a hlídej ho!" vyběhl.

Když byl pryč, tasil jsem pistoli s tlumičem a než mohl policajt zareagovat, jednou jsem ho střelil do čela. Zabít nezúčastněného se mi zprvu dost přičilo, pak jsem ale dospěl k názoru, že jinou možnost opravdu nemám. O dvacet osm vteřin později jsem si s obrovským uspokojením znovu nabil energetický štít. Takhle mě sice můžou vysledovat, ale podle databáze je Cardiff plný agentů s mojí konfigurací. A stejně se to dá použít jen na hrubé určení polohy. Budou vědět, že jsem v Cardiffu, ale nic víc. Stejně to už vědí podle toho sledovače v autě, tak co.

„Tak jo," usmál jsem se na svou nedobrovolnou řidičku „Ted' mě dostaň co nejrychlejc na nádraží. Vlakové."

„Ale Eurocorp hlídá hranice!"

„Já vím, ale já nechci tunelem," ušklíbl jsem se „Já potřebuju do Londýna."

Ten plán byl natolik šílený, že se mi prostě nemůže nepovést.

„Tomuhle nebudeš věřit."

„Co zas Macu?" otázal se ho ředitel Smith unaveně.

„Simmons se vrací do Londýna."

Bob Smith velmi dlouze a velmi vulgárně zaklel.

„Proč sakra leze zpátky?! Proč se nepokouší zdrhnout?!“

„Myslím že vím, o co mu jde.“

„Tak mluv, na vytáčky fakt nemám náladu.“

„Jediný auto, který se může pohybovat kdekoliv a bez omezení, je Molyneuxovo osobní.“ ušklíbl se Mac.

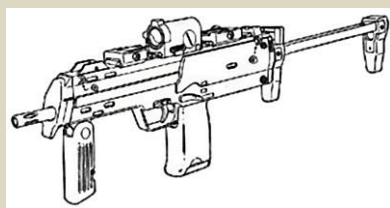
„No do háje.“ uchechtl se Rob Smith „Tohle je tak šílený, že to fakt musí vyjít! Ať na něj čeká ve Francii pár našich chlapů.“

„Provedu šéfe,“ zasmál se Mac a zas odběhl.

Nebude to jednoduchý - fakt ne, ale jestli se mi povede ukrást něco z Molyneuxovy sbírky, pak jsem za vodou, protože tyhle auta jsou satelitem nevysledovatelný, mají autorizační kódy úplně ke všemu a nikdy je nikdo nesmí zastavovat. Ať už je to kvůli čemukoliv. A to znamená, že klidně můžu překračovat rychlostní limity, jak se mi zlíbí. Nehledě na to, že v každém autě bude mít Molyneux pěknou sbírku zbraní, a že já teď municí docela potřebuju.

Do vlaku jsem nastoupil jako černý pasažér, ale protože jsem se nacpal do servisní šachty, nikdo mě tam neotravoval, pokud nebudu počítat několik desítek pavouků, kteří můj příchod nesli tak nelibě, že se odstěhovali o metr dál. Alespoň mi to dalo čas vymyslet nějakou použitelnou taktiku. Frontální útok na brány nepřichází v úvahu, protože pak ještě potřebuju zdrhnout a v tom je ten problém - za žádných okolností mě nesmí odhalit. Jakmile nastoupím do Molyneuxova auta, už mi to bude naprosto jedno.

Už ve vlaku jsem se převlékl. Kabát jsem nacpal (společně s dalšími věcmi) do tašky přes rameno. Teď jsem měl na sobě naprosto nevyhovující společenský oblek. Když mě chytí, budu mít co dělat abych aspoň stihnul tasit ukrytou pistoli. Ale to zas až tak nevádí, oholená hlava, falešná bradka a zrcadlovky snad udělají své a nikdo mě nepozná. Alespoň na nádraží Intercontinental to fungovalo - nikdo mě neotravoval, přestože nádraží samotné bylo plné agentů. Odvážil jsem se pro ty peníze a tam jsem byl na očích. Všiml jsem si tří agentů, kteří si mě prohlíželi, ale nezasáhli.

Takže tahle šaškárna funguje. Negativní dopad byl ten, že jsem ve vlaku musel nechat většinu své výzbroje a v tašce mi už zbyl jen samopal. Alespoň ten stál za to. Jeden krátký zásobník na 20 ran byl ve zbrani, ale měl jsem ještě tři delší, na 40 patron. Ale doufám, že ho opravdu nebudu potřebovat. V metru jsem se ale kousal do rtů. Jedno jsem vymyslet opravdu nedokázal - jak zařídit, aby mě vpustili

skrz vrátnici?

„Taky jedete na jednání?“ zeptal se mě nějaký muž. Rychle jsem ho přešel pohledem.

Zhruba 40 let, krátké vlasy, zrcadlové brýle, oblek a kravata. A hliníkový kufřík.

„Eurocorp?“ odpověděl jsem otázkou.

„Ano," kývl.

„Taky, akorát jsem zapomněl propustku," povzdychl jsem si „Nevím, jestli mě skrz vrátnici vpustí."

Blikla mi naděje, že to opravdu nakonec půjde nenápadně.

„Ale nebojte!" zasmál se ten businessman „To se mi už stalo tolikrát a stejně mě na jednání vpustili."

Zbytek cesty jsem strávil tím, že jsem se snažil vymyslet věrohodné odpovědi na všetečné otázky. Implantát mi to usnadňoval - zejména kvůli rozsáhlé databázi. Když už to přestávalo být věrohodné, musel jsem se ohradit, zda to není náhodou špionáž. Od té doby se už neptal na podrobnosti. Ale ptát se nepřestal.

Vrátnice...

„Propustky!" zavelel strážný.

„Zde," podal mu jí businessman.

„Já se omlouvám, propustku jsem někde ztratil," řekl jsem.

„V tom případě vás nemůžu vpustit dovnitř."

„Ale jděte!" zasmál se můj společník „To se stát může."

„Jdu na jednání o nových zbraních," dodal jsem důležitě.

Strážný zvedl telefon a chvíli s někým hovořil.

„No dobře. Ještě jedna věc," zapnul skenovací zařízení.

Hrklo ve mně. Samopal se před snímači schovat nedá.

„A CO JE TOHLE?!" ukázal na rentgenový snímek, kde se samopal vyjímal v celé své kráse.

„Nový prototyp," zareagoval jsem hbitě a zoufale se snažil, aby se mi netřásl ruce. Strážný si povzdychl.

„OK tak ho pusťte." přikázal svým podřízeným.

Ještě nikdy jsem neměl tak opocení zadek.

„Omluvte mě, jen si skočím na toaletu," oznámil jsem svému ‚společníkovi‘.

„Jistě, mám na vás počkat?"

„Není třeba, na meeting už trefím," usmál jsem se na něj a zalezl na pány.

Toalety, o kterých jsem dobře věděl, že mají okénko přímo nad garážemi.

Tiše jsem sklouzl po střeše dolů. Snadno to nešlo a navíc jsem si roztrhnul sako. Špatné. Kdyby cokoliv, už se nemůžu vydávat za businessmana a schovat se budu moct akorát tak za svůj

úsměv. Naštěstí nikdo v okolí nebyl. A hlídka, která mě o pár vteřin později zpozorovala, zdálky nic nepoznala. Už jen pár kroků! A pak si budu moct vybírat, čím pryč z ostrovů.

Restaurace Diplomat, New York...

Mac Dulles se právě svižně šplhal do schodů, do soukromých salonků. Protože to, co hodlal Bobovi Smithovi říct, za to stálo.

„Dobré poledne pane," oslovil ho číšník „Máte rezervaci?"

„Ne, hledám pana Smithe," řekl Mac.

„A vy jste..?"

„Mac Dulles, vyjímka číslo osm."

„Salon číslo dva. Smím vám vzít klobouk?"

„Nemůžeš, kup si vlastní," odpálkoval ho a dál už běžel.

„Macu, CO se děje, že mi to nemůžeš zavolat? Vidiš, že mám jednání s kongresmanem," zeptal se ho Bob podrážděně.

„Tohle za to stojí," zazářily jeho bílé zuby, tak kontrastní s černou pokožkou „Simmonsovi se povedlo zdrhnout."

„SVIŇJA AMERIKANSKAJA!!" zařval někdo zezdola „Ty zdochněš!!"

„Rusáci," sykl Smith.

Mac už, ale cpal kongresmana dozadu, za židle. Převrátil stůl (v téhle restauraci měli stoly kovové a tak i relativně neprůstřelné) a strčil politikovu hlavu dolů. Ještě stihl tasit služební pistoli. Pak se dole začalo střílet.

Musel jsem se smát, vyšlo to dokonale. Protože se mi povedlo (vůbec netuším jak) nabourat bezpečnostní protokol, nechal jsem si poslat do auta ze zbrojnice pár hračiček. Samozřejmě, bez obrovské zásoby medikitů se už nikdy nikam neodvážím-stejně tak těch nejlepších zbraní. Vyjel jsem na dálnici a snažil se vypadat jako někdo, kdo nikam nespíchá. Spěch vyvolává zájem policie a to je teď poslední věc kterou potřebuju. I když palubní počítač několikrát hlásil, že je vozidlo žádáno o potvrzení registrace. Pak vždy jen problikla omluvná zpráva od policejního vozu. Dokonalé. Dál jsem tedy jel směrem k tunelu pod La Manche.

„Výborně Macu, vidím, žeš neztratil nic ze svého umu," zasmál se Bom Smith nad posledním Ruským agentem.

Posledním živým agentem. Mac mu jen vystřelil pistoli z ruky. A pak ho pár dalších hostů zkopalo na podlahu. Protože to byl obyčejný člověk, šel dolů dost rychle.

„Kdo tě poslal?" zeptal se ho Bob po chvilce mlčení.

„Ty mjartvej!!“

„Můžu to zkusit?“ zeptal se ho Mac.

„Ty umíš rusky?“ podivil se Bob.

„Trochu.“

„Tak to zkus,“ pokrčil rameny.

Mac chytil rusa pod krkem a praštil s ním o stůl.

„ODPOVĚZ!“ zařval a praštil mu s hlavou o stůl „Než tě rozsekám na hadry ty tupče!!“

Co slovo, to rána. Když ho Mac pustil, rus se svezl na zem.

„Mluvíš dobře rusky,“ zasmál se Bob.

„Jo, černorusky,“ kývl Mac.

V tu chvíli dovnitř prázdné restaurace vběhli policisté.

„Přečti mu jeho práva, i když je mírně v bezvědomí,“ pobídl ho Bob.

Mac kývl a přešel k němu. Ale protože už byl od policie pryč dlouhou dobu, za boha si na ně nemohl vzpomenout.

„Hele,“ mávl rukou „Stejně je zná.“

Protože jsem měl Molyneuxovu registraci, policajti mě nijak neotravovali. Trápila mě jiná věc. Až nepříjemně rychle docházelo palivo. Kontrolka hlásila, že už jedu na rezervu - pokud to do Francie stihnu bez natankování, budu to mít hodně těsně. Kriste co to je?!

„Dobrý, všimnul si nás.“ usmál se Terry Moore.

„Skvělý, předej vzkaz.“ zareagoval řidič, jehož jméno spadalo pod bezpečnostní protokol IIA.

Co tu sakra dělá IIA?! Na to, že mi jde po krku snad celá Anglie si nějak moc vyskakují! Pokud-sakra ten červík, ale hlodá - pokud to vůbec JSOU agenti IIA. Ztraceně a já navíc nemám možnost si to ověřit! Rozhlédl jsem se po vozu - a přímo mě to praštilo do očí. Notebook a Linux. Rychle jsem otevřel kryt a zapnul jsem ho. Proti předpokladu ještě fungoval, aspoň něco. Z paměti jsem si vydoloval záznam rozhovoru s programátorem, který mě udělal nevysledovatelným. Heslo se mi povedlo zadat i přes třesoucí ruce hned napoprvé. Tohle je skvělý! Přestože jsem netušil co a jak, systém mi pomáhal, co to šlo. Minimálně už vím proč je skoro všude zakázaný.

„Hej tak do bude?!“ zachytil jsem otevřené vysílání „Chceš ukázat vlajku nebo co?“

„Zdravím,“ kývl jsem na ně.

„No to je dost,“ ušklíbl se spolujezdec „Hele, zastav a vystup. Musíme tě dostat do Ameriky.“

„Jak se jmenuješ?“

„Terry Moore“

„Ihned jsem to nařukal do databáze. To, co z ní vylezlo, se mi ani trošku nelíbilo.“

„Jak to myslíš?!“ zařval Bob Smith na svého podřízeného „Terry Moore, že se dal k Tao?!“

„Výpis z jeho účtu je jednoznačný,“ pokrčil úředník rameny.

„Nech ho Bobe, vidíš jak se klepe,“ zastal se ho Mac.

„Zatraceně,“ zaklel Smith „Co Simmons?“

Mac zvedl telefon, vytočil číslo a chvíli hovořil. Pak poslouchal.

„Tomu nebudeš věřit. Simmons se právě naboural do naší databáze.“ ušklíbl se.

„To, ale nejde!“

„Když máš přístupové heslo tak jo,“ pokrčil rameny.

„Kdo ale...?“

„Matthew Sanderson, krycí jméno Krysa,“ řekl na vysvětlenou „Při té přestřelce u Turecké lodě to schytl. Hádám, že Simmons má jeho počítač, a že mu Krysa stihl říct login a heslo.“

„Takže VÍ, kdo je Moore?“ ujišťoval se Smith.

„Pravděpodobně ano,“ kývl Mac „Ale s jistotou to říct nemůžu, protože nevíme, kam se naboural. Taky se může stát, že jim uvěří. Co se stane pak, si už netroufám odhadnout.“

„No tak zastav, ne?“ naježil se Moore.

To, že právě kolaboval k Tao mě dost překvapilo. Tao obvykle agenty nenajímá, radši si vyrobí vlastní. Ale už ten fakt, že o mě mají zájem minimálně tři velké syndikáty, je dost nepříjemný. Asi jsem fakt št'ouchnul do vosího hnízda.

„OK, tak jed' za mnou. Zastavím kde to půjde.“

Už jsem chtěl říct, že na příštím odpočívadle, ale pak, pokud mě chtějí živého, by tam mohli poslat zálohu. Takhle to nebudou mít ani trochu jednoduché.

„Hej!“ zavolal mě Moore „Myslel sem, že to bude na odpočívadle!“

„Sorry kámo, na autě se něco pokazilo,“ řekl jsem omluvně.

„Přisedneš si k nám?“

„Tak zastav.“

„Ahoj kluci,“ pozdravil jsem je tasenými pistolemi „Jak dobře platí Tao?“

„KUR...“ začal jeden z nich.

Protože jsem hned střílel, průbojný projektil mu zamíchal mozek a on to nějak nestihl doříct. Druhý sice před mojí první ranou uhnul, ale druhou jsem se už trefil.

„Neříkali vám, že zrada se netoleruje?“ ušklíbl jsem se a přeparkoval auto.

Rychle jsem posbíral jejich zbraně a vybavení, přečerpal syntetický benzín a odjel z místa činu. Za chvíli sem dorazí policie a to je atrakce, kterou bych si rád odpustil.

Když počítač zakvílel, že se mě dovolává policie, byl mi límeček neprůstřelné vesty najednou nějak těsný.

„Ano?“ zvednul jsem to.

Nezvednout by se rovnalo sebevraždě.

„Dálniční policie. Zastavte prosím.“

„Smím vědět proč?“ nutil jsem se ke klidu.

„Jste podezřelý ze spáchání trestného činu vraždy. Zastavte nebo riskujete zničení.“

Protitankovou raketu, která vyjela zpod levých dveří, jsem viděl naprosto perfektně.

„Poslouchej ty hlavo skopová!“ rozeřval jsem se a modlil se, aby to vyšlo „Vezu pana Molyneuxe na tajné jednání v Paříži. Ti mamlasové byli špióni, kteří se na nás pověsili a pak chtěli pana Molyneuxe zabít. Musel jsem je zabít, NEŽ to stihli dokončit. Kdyby se jim to povedlo, přišel bych o místo a Británie o skvělého člověka.“

Chvíli se nikdo neozýval. A já se modlil, aby ten neidentifikovatelný přenos mezi mým a jejich palubním počítačem nebyly zaměřovací data.

„Omlouváme se, netušili jsme koho vezete. Chcete doprovod?“

„Hodil by se, děkuji.“

„Dobrá. Zůstáváme za vámi na hlídce.“

Chvíli jsem přesvědčoval svoje bílé prsty, zaryté do volantu, že je vše v pořádku, že je po všem a nakonec se mi to po nějakých dvou minutách téměř podařilo.

Téměř proto, že jsem před tunelem zpozoroval asi tucet aut Eurocorpu - plně naložené agenty. A ti dobře věděli, že auto už je neoprávněně pryč.

„Sakra!“ zaklel policista „Raketa se odjišťuje!“

„Vypni to!“

„Nejde to!!“ kvílel v panice.

Pak jen viděl, jak raketa rozmetala dobrou polovinu aut s agenty. Reakce v podobě protitankové rakety na sebe nenechala dlouho čekat.

Klika, že použili tu raketu na nesprávný cíl, protože zátaras je teď volný. Sice se mi do cesty postavila pětice agentů, ale proti čtyřtunovému teréňáku to prostě nestačilo. Škoda, že jich nebylo deset. Kuželky jsem nehrál, ani nepamatuju. Věděl jsem, že se za mnou do tunelu pustí, ale ani oni nebyli tak blbí, aby začali střílet na tak důležité dopravní tepně.

„No dobře,“ řekl jsem si pěkně nahlas „Čas zavolat posily.“

Znovu jsem zapnul notebook a přilogoval jsem se. Tentokrát jsem ho, ale spojil s anténou na autě a skrz anténu jsem se přihlásil na americký satelit.

„Co je?“ zavrčel Bob Smith „Jestli zase jdeš s nějakou blbinou Macu...“

„Omlouvám se, asi se neznáme,“ zazněl úplně jiný hlas.

„SIMMONS?!“ vytřeštil oči „Macu, hned sem! Simmons se ozval!!!“

„Jo, to by sedělo,“ povzdychl jsem si „Poslouchejte, chcete mě živýho?“

„JASNĚ!!!“

„Tak pro to koukejte něco dělat. V tunelu mi jde po krku sedm aut s agenty. Zatím mě jen pronásledují, ale až vyjedu z tunelu, začnou střílet. Chci mít na druhý straně nějaký posily, aby sme je zvládli ustřílet.“

„OK, nemůžu ti slíbit nic světoborného, ale budu se snažit! Kde seš?!“ zařval na Maca „Padej sehnat Simmonsovi nějaký chlapy s kvérama!“

Pochopil jsem, že druhá část sdělení už nebyla určená pro mě. Tedy jsem to neřešil a jen jsem trochu zpomalil. Agenti zpomalili taky. To, že jakmile vyjedu ven z tunelu, začnou střílet - já to vím, oni taky. Zatím to vypadá, že si myslí, že to jen zbytečně natahuju. Ale nevědí, že mám tohle eso v rukávu. A že prakticky jen hraju o čas.

„Za jak dlouho mi můžete na Francouzskou stranu připravit posily?“ zeptal jsem se.

„Asi tak za dvě hodiny, dřív ne.“

„OK, to bych měl zvládnout,“ kývl jsem a ještě zvolnil tempo.

Ale je to teda pěkně o nervy. Takhle blízko by mě dokázali pořádnou dávkou z kulometu opravdu trefit.

Sakra...do konce tunelu zbývá posledních pět kilometrů a do příjezdu posil zas deset minut.

„Hej Smithi, jak jste na tom s těma posilama?“ zeptal jsem se s nuceným klidem. Moc mi to nešlo.

„Budeš rád mladej,“ odpověděl mi jiný hlas „Už tam jsou.“

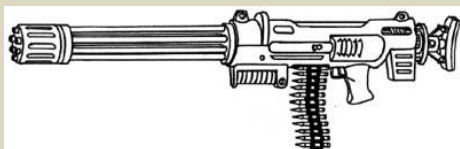
„Pfff...“ oddychl jsem si „Sláva.“

S radostí jsem dupnul na plyn a začal jim ujíždět.

Co ale překvapilo i mě, byla opravdu ošklivě vypadající hlaveň nějakého rotačního kulometu. A ta hlaveň mířila přímo na mě. Nejhorší na tom bylo, že jí držel kyborg.

„UHNI Simmonsi!“ vyslal mi zprávu.

Neviděl jsem důvod ho neuposlechnout.

Konečně se mi podařilo hlavně spočítat - bylo jich šest. A právě se začaly točit. Byl jsem opravdu velmi rád, že mu nestojím v cestě. Kulomet se rozječel a auta začala drtit velmi rychlá salva těžkých projektilů. Už to první vzplálo plamenem. A další ho následovala. Teprve teď jsem si všimnul, že takovýchto kulometčků je tu dohromady pět.

„Dobrá práce, vážení." usmál jsem se na ně, když přehodili kulometry přes ramena.

„Díkes," můj úsměv jeden z nich opětoval „Ale myslím, že bude dobrý vzít roha."

„Nebudu se hádat."

Všechno cenné jsme sebrali a naložili do transportního vrtulníku, vytahat z mých bývalých spolubojovníků implantáty jsem si vzal na starost osobně. Moc se o tom nemluví, ale každý implantát má v sobě datalogger - záznamník. Když jsem nastupoval, naposledy jsem se ohlédl po těch rozstřílených autech.

„Hele, jestlis tu chtěl zůstat, měls to říct dřív." zasmál se pilot.

„Už jdu," skočil jsem dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Jestli si francouzští kuchaři pospíší, budou tu mít docela dobrý základ na sekanou. Když jsme se zvedli, docvakla mi další věc. Tenhle vrtulník rozhodně cestu přes Atlantik nezvládne, na to nemá dost velké palivové nádrže. Jak mě chtějí dostat pryč?

Pokračování příště
Autor: Zmařas

Vydává: AIRSOFT KLUB DEJVICE
www.airsoftdejvice.cz
info@airsoftdejvice.cz
carlos.akd@seznam.cz
AKD 2011